

[Wilhelm]

de. Men jeg er enig i de begrundelser, de er rigtige.

Hvis man derfor ville udbedre skaden fra 1976, som den socialdemokratiske ordfører sagde, så burde man selvfølgelig tage disse begrundelser alvorligt, og så burde man sige: de er lige så sande, når de næste 50.000 overgår fra lejeboliger til ejerboliger. Det betyder lige så meget en reduktion af udbudet af lejeboliger. Det betyder lige så meget en vanskeliggørelse af byfornyelsesprojekterne, og det betyder lige så meget en vanskeliggørelse af løsning af genhusningsproblemet. Derfor kan skaden ikke udbedres. Jeg tror ikke, det er realistisk at gøre noget ved de lejligheder, der er solgt. Den skade er sket, og derfor kan hr. Kaj Poulsen godt opgive at tale om at udbedre skaden. Der er tjent ca. 2 mia kr. på de lejligheder, der er solgt siden det sorte miniforlig i 1976. Den skade er sket, den er der ikke noget at gøre ved, det erkender vi i hvert fald, men resten kunne man udbedre.

Det rigtige at gøre var at lade stoppet omfatte de udstykkede, men endnu ikke solgte lejligheder. En overgang af disse 50.000–60.000 lejligheder til ejerlejligheder har præcis de uheldige konsekvenser, som boligministeren bruger som begrundelse for, at nu må der laves et stop. Men dem vil han lade passere, dem gør man ikke noget ved.

Det næstbedste, man kunne gøre – og så er vi allerede meget langt nede på rangstigen – var at sige et effektivt stop fra det tidspunkt, socialdemokratiet proklamerede dette og satte en ny spekulationsbølge i gang. Det vil sige et effektivt stop fra ca. den 1. oktober, da socialdemokratiet havde dette med i et eller andet åbningstaleudkast. Det vil man heller ikke. Man vil tillade den ekstra bølge af spekulation, der kom i oktober måned, hvor tinglysningsanmeldelserne var tre gange så store, efter hvad vi ved, som de normalt har været.

Det tredjebedste – nu er vi langt nede i rækken – var så i det mindste at sige et effektivt stop fra den 5. november. Det vil man heller ikke. Man laver en overgangsordning, så man stadig væk kan udstykke.

Det fjerdebedste – nu synes jeg, vi er i hvert fald helt ude i det unacceptable, men lad os bare tage det med – var, hvis man sagde: ja men den dato, man skriver – og den er ikke, som fru Kirsten Jacobsen sagde, 1. fe-

bruar, den er faktisk 1. marts, hun plejer da at læse teksten – betyder et effektivt stop fra 1. marts 1980. Ja men det gør man heller ikke. Det lader til, at der er nogen her, der tror, at det har man gjort. Det har man jo ikke. Så vidt jeg kan se, kan der udstykes ejerlejligheder næste år på denne dato. Det skal være anmeldt til tinglysning inden 1. marts 1980, og man skal have de dér papirer, som vi godt ved fra sidste overgangsordning ikke er særlig troværdige, landinspektørattesten og ejerens egen erklæring om, at han har fået stillet nogle murerbaljer ind i denne ejendom. Hvad vi har haft af groteske sager omkring de påstande, er tilstrækkeligt til, at jeg ikke forstår, at boligministeren vil rende sig sådan en staver i livet én gang til.

Når de papirer foreligger, så skal man blot anmelde til tinglysning inden 1. marts. Derefter kan der for så vidt blive tinglyst næste år i november eller næste år igen i november. Det står der ikke noget om. Der er ingen grænser dér. Det er oven i købet sådan, at jeg ikke har kunnet finde noget som helst sted i dette lovforslag, hvor der er et krav om, at ombygningen skal være færdig inden 1. marts 1980.

Man vil altså med dette forslag kunne fortsætte den praksis, man har haft, med de langstrakte spekulationsombygninger, som simpelt hen driver lejerne til vanvid og presser dem ud, chikanerer dem ud af ejendommene, så ejendommene kan blive tomme, og så gevinsten hurtigt kan realiseres ved salg af de tomme lejligheder. Boligministeren kan rette mig, hvis det er forkert, men jeg kan ikke se, at det noget sted er krævet, at den moderniseringsombygning skal være tilendebragt på noget veldefineret tidspunkt. Det eneste er, og det yderste er, en anmeldelse til tinglysning inden 1. marts næste år. Det er simpelt hen så ringe, at man tror, det er løgn.

Vi må have strammet disse ting op. Vi må have forhindret oktoberpuklen. Vi må også, som hr. Kalnæs var inde på, have ændret skæringstidspunktet 1966. Hvor kommer det fra? Hvad er det, der gør 1966 helligt? Det er én eneste ting, nemlig at den første ejerlejlighedslov blev lavet i 1966, og dengang var det logisk og rimeligt og naturligt at skrive, at ejendomme, der var opført inden 1966, kunne opdeles. Men hvorfor skal man slæbe videre med den 10 år efter og nu 13 år efter og måske 50 år efter, et fuldstændig vilkårligt